— ჩემს პირველ სიყვარულზე გიამბობთ... ეს იყო ლევან აბაშიძე

ამ ინტერვიუში ***ეკა კახიანი*** *არც ლელა დეკანოსიძეზე ან ლალა ვაჩნაძეზე ისაუბრებს და არც „მზიურის" დროინდელ თავგადასავლებსა თუ თეატრალურ ცხოვრებაზე. იგი უბრალოდ ბავშვობას გაიხსენებს, თავისი ცხოვრების უმშვენიერეს ხანას. ერთი შეხედვით, მშვიდ გოგონას, თურმე საკმაოდ უჩვეულო და ცუღლუტური აზრები ებადებოდა. ჩემი რესპონდენტი ამჯერად საჯაროდ ინანიებს ბავშვობის დროინდელ „ცოდვას" და ამით კიდევ უფრო აშკარავდება მისი მნიშვნელოვანი თვისება — თავმდაბლობა. მრავალი წლის შემდეგ ეკა სევდიანად იგონებს პირველ სიყვარულს, პატარა ბიჭს, რომელიც შემდეგ ტრაგიკულად დაიღუპა. თავად ეკას მოუსმინეთ:*

— რომ არა ბობოქარი და ენერგიული ლელა დეკანოსიძის პერსონაჟი, ალბათ მუდმივად წყნარი და უხმაურო ქალის იმიჯი გექნებოდა. ბავშვობაშიც ასე გაწონასწორებული და მშვიდი იყავი?

— მე მუსიკალურ სკოლაში ვსწავლობდი, უმეტესობა გოგონები ვიყავით, ასე რომ, სკოლაში სწავლის პერიოდიდან განსაკუთრებული სიცელქე არ მახსოვს.

— და მაინც, ნუთუ არაფერი გაგონდება სკოლიდან ისეთი, რასაც მერე მხიარულად იხსენებ ხოლმე.

— ო, მახსენდება. მგონი მე-8 კლასში ვიყავი მაშინ. ალგებრის გაკვეთილი გვქონდა. მასწავლებელი მთელი სერიოზულობით გვიხსნიდა რაღაცას. თავიდანვე არ მიყვარდა მათემატიკა. იმ დღესაც დამტანჯა რიცხვებმა და ფორმულებმა. თავის შესაქცევად დავიწყე სასიყვარულო წერილის წერა, თითქოს ალგებრის მასწავლებელზე შეყვარებული ვიყავი.

— კაცი იყო მასწავლებელი?

— არა. ქალი, ახალგაზრდა. წარმოვიდგინე, რას მისწერდა შეყვარებული ვაჟი და გავუტიე. დავიწყე მისი აღწერა წერილში თმის ღერიდან დაწყებული ფეხის თითებით დამთავრებული.

— თქვენ გაგიჟებდათ „მისი თვალები, გამოხედვა, ბროლის კბილები..."

— ჰო, სხეულის მცირეოდენი ნაწილიც კი არ დამიტოვებია, ხოტბა რომ არ შემესხა. ისეთი რაღაცები ჩავწერე, მერე რომ წავიკითხე, მეც შემრცხვა, თუმცა უხამსად არაფერი დამიწერია. არ ვიცი, რა დამემართა. წერილი წასაკითხად გადავეცი მეგობარს და სწორედ ამ დროს წაართვა მასწავლებელმა. გაშალა, წაიკითხა და ვხედავდი, როგორ ეცვლებოდა სიბრაზისგან სახეზე ფერი. მიხვდა, ჩემი დაწერილი რომ იყო. იმ წუთში სიკვდილს ვნატრობდი. ძალიან შემრცხვა. სამასწავლებლოში წაიღო წერილი. ერთი ამბავი ატყდა. რა საშინელი ბავშვი ყოფილა ეკა კახიანიო, ამბობდნენ მასწავლებლები.

— მშობლები დაიბარეს სკოლაში?

— რა თქმა უნდა, მათაც წააკითხეს წერილი. მამა იშვიათად ბრაზდება, მაგრამ ისეთი გაafთრებული არ მახსოვს. ჩემ თვალწინ დაფხრიწა წერილი და მითხრა, — დიდი საშინელება ჩაიდინეო. დღესაც მრცხვენია ამდენი ხნის წინანდელი ამბის გამო და მინდა თქვენი საშუალებით ბოდიში მოვუხადო ჩემს ალგებრის მასწავლებელს.

— თავის დროზე როგორ შერიგდით?

— არ შემრიგებია, სხვა სკოლაში გადავედი. ვეღარ ვისწავლიდი მასთან, ჩემი ბოროტი ხუმრობის გამო.

— მოდით, ამ ამბავს ბავშვობის დროინდელი მწარე მოგონება დავარქვათ. ახლა კი რაიმე კარგი გაიხსენეთ.

— ჩემს პირველ სიყვარულზე გიამბობთ. ეს იყო ლევან აბაშიძე — ჩემი მეგობრის კლასელი, პირველ სკოლაში. დაბადების დღეზე გავიცანი ლევანი. მახსოვს, მისი შემოსვლა ოთახში, ეს იყო ულამაზესი ბიჭი — პატარა პრინცი. ძალიან მომეწონა, მივხვდი, რომ ისიც მეპრანჭებოდა, მერე, დრო რომ გავიდა, ერთმანეთს სუფრებზე ვხვდებოდით ხოლმე. ყოველთვის სვამდა სადღეგრძელოს — „ჩემს პირველ სიყვარულს გაუმარჯოსო". მე მგულისხმობდა, ჩემს სანახავად ჩემს სკოლასთან მოდიოდა ხოლმე, მე კი, იმის მაგივრად, რომ მივსალმებოდი და გავპრანჭვოდი, ასე ვთქვათ „ნი ვიჟუს" ვუკეთებდი. რატომ ვიქცეოდი ასე, დღესაც ვერ გეტყვით. არადა, ძალიან მომწონდა და ერთი სული მქონდა დავლაპარაკებოდი.

— ეი. თქვენი რომანი არ შედგა?

— არა. რამდენჯერაც ეცადა ლევანი ჩემთან დაახლოებას, იმდენჯერ სულელურად მოვიქეცი, ვითომ ვერ ვხედავდი. ვერ ვამჩნევდი. ისიც ეტყობა, დაიღალა და დამანება თავი. ამის გამო საშინელ განცდებში ვიყავი. მერე, უკვე წლების შემდეგ რომ მხვდებოდა, გული მიფანცქალებდა ხოლმე, ბავშვობა მახსენდებოდა. ძალიან ლამაზი ბიჭი, ლამაზი ადამიანი იყო ლევანი...

— შენს ბავშვობას, სიყრმის პერიოდს ერთი სიტყვით როგორ შეაფასებდი?

— ულამაზეს ხანად. თუნდაც იმიტომ, რომ „მზიურელი" ვიყავი. რაც გამორჩეული ბავშვის ამპლუაში ყოფნის საშუალებას მაძლევდა. მერე 18 წლისამ ჩავაბარე თეატრალურ ინსტიტუტში, სადაც დაიწყო მეორე, ძალიან კარგი ხანა ჩემს ცხოვრებაში.

— მგონი, კვლავ გრძელდება ის ხანა.

— ჰო, ჯერაც ყმაწვილი, თინეიჯერი ვარ გულში და ჩემი შვილის მეგობრებთან სიახლოვეც შესანიშნავად გამომდის. მათ გარემოცვაში ძალიან კარგად ვგრძნობ თავს.

— ისე, რომ ზოგჯერ ნინიშიც კი ეშლებით ხალხს, არა?

— მახსოვს, ორი თუ სამი წლის წინ აჩიკო მეფარიძის დაბადების დღეზე ჩემ გვერდით მყოფ ლიზა ბაგრატიონს ეუბნება ვიღაც ბიჭი ჩემზე — ეს გოგო ნინი ბადურაშვილს როგორ ჰგავსო. ლიზამ უპასუხა — ეს გოგო ნინის დედააო. ბიჭი დაიბნა, შერცხვა. მე კი ძალიან გამიხარდა. ბოდიშის მოხდა რომ დაიწყო, დავამშვიდე — შესანიშნავი კომპლიმენტი იყო და საბოდიშო არაფერი გაქვს-მეთქი.

— თუ აპირებ, რომ ნინის კომპოზიტორობაც სცადო?

— კომპოზიტორობის რა მოგახსენო, უფრო სიმღერების ავტორს ვუწოდებდი საკუთარ თავს. ნინის შესრულებით ახლახან ჩავწერეთ ჩემი ახალი სიმღერა, მაია ჯაბუასაც დავუწერე ერთი ახალი სიმღერა. ისიც მალე ჩაწერს და მერე, უკვე როგორც 8 სიმღერის ავტორი, ჩემი სიმღერების კასეტას ჩავწერ.

— ახლახან „უცნობთან" ერთად შეასრულეთ ახალი სიმღერა, მალე კლიპსაც ხომ არ ვიხილავთ?

— ვერაფერს გეტყვით. შეიძლება, გია აპირებს რამეს.

— ეკა, ჭორები დადის, რომ ახალი წლისთვის „ძილის წინ" დამთავრდება.

— ძალიან მინდა, ეს რომ მოხდეს. მინდა მანამ დამთავრდეს სერიალი, სანამ ხალხს უყვარს მისი პერსონაჟები.

— როგორ დასასრულს ისურვებდი?

— „ჰეფი ენდს", სადაც ლელა, ლალა, გია, ნინო და ყველანი ერთ სახლში იცხოვრებენ. ეს იქნება სასიამოვნო აბსურდი, რომელიც მგონი ძალიან მოუხდება „ძილის წინს".

— სხვა სერიალში ხომ არავის მიუწვევიხარ?

— „არტ-იმედთან" მაქვს მოლაპარაკებები, რაღაცას აპირებენ. თუმცა, კონკრეტულად ჯერ ვერაფერს გეტყვით.

ეკა ლომიძე

რაც მომბეზრდება, იმას ჩემს სხეულს ვერ დავუთმობ...

ერთი-ორჯერ ტელეეკრანზე გამოჩენა, თანაც გასართობი ან პოლიტიკური ტოკ-შოუს წამყვანად საკმარისია, რომ ხალხს თვალში მოხვდე და მერე შენზე ჭორაობაც ჩვეული ტემპით წავა. ზოგი ერთობა საკუთარ თავზე ჭორების მოსმენით, ზოგიც ცოფდება, ზოგსაც მოსმენაც არ უნდა. ამ ბოლო კატეგორიას მიეკუთვნება ჩემი რესპონდენტიც, მეტსახელად „ბახალა", სინამდვილეში კი ***გიორგი გიორგანაშვილი****, ან უკვე პოპულარული გადაცემის „იმღერე რამეს" წამყვანი. რომ ვუთხარი, შენ შესახებ ჭორი უნდა გითხრა-მეთქი, ქვა არ აუგდია და თავი არ შეუშვერია, მაგრამ მოსმენა რომ არ უნდოდა, აშკარად გამოხატა ჟესტებით. მაინც ვამცნე „ბახალას", რას ჭორაობენ მასზე: თუ ვასასებს დავუჯერებთ, საბრალო „ბახალა" უპატრონო ბავშვთა სახლში მიგდებული, მშობლებისა და საყვარელი ოჯახის გარეშე გაზრდილი ბიჭუნა ყოფილა, რომელიც უგულო, ბოროტი მშობლების მოქმედებამ კი არ გააბოროტა, არამედ, გადაწყვიტა სახელოვანი კაცი გამხდარიყო, რომ მერე თავში ხელი ერტყათ და ტუჩები მწარედ დაეკბინათ ბახალას მიმტოვებელი „ყვავებივით" მშობლებს, ჭორის ადრესატმა ხალხის ფანტაზიას ამგვარი განმარტება მისცა:*

— შეიძლება ეს ჭორი იმიტომ გაჩნდა, რომ ერთხელ ხუმრობით ვთქვი, საწყალი და მიუსაფარი ვარ-მეთქი, ან კიდევ ხალხს უყვარს საწყლები, გაჭირვებულები და ამიტომაც შეთხზეს ჩემზე ასეთი გულის ამაჩუყებელი ამბავი. სინამდვილეში მშვენიერ ოჯახში დავიბადე და გავიზარდე. ძალიან მზრუნველი მშობლებიც მყავს.

— „ბახალათი" ვინ მოგნათლა?

— ლევან ჩიქვანაიამ, ჩემი ბავშვობის მეგობარმა. პატარები ვიყავით მაშინ. კი გამიკვირდა, რაღა „ბახალა" დამარქვა, მაგრამ ვთქვი, ჯანდაბას-მეთქი და დავრჩი „ბახალად".

— მსახიობობა რატომ გადაწყვიტე „ბახალ"?

— თუნდაც იმიტომ, რომ დედაჩემის ძმა ცნობილი მსახიობი რეზო ჩხიკვიშვილია. თუმცა, ბიძაჩემს არ უნდოდა ასეთი არჩევანი გამეკეთებინა, დღეს თეატრის მსახიობისთვის და საერთოდ მსახიობისთვის საქართველოში არსებული მძიმე პირობების გამო.

— შენ კი ოპტიმისტურად განეწყვე და „სარისკო" ნაბიჯი შედგი თეატრალურში?

— დიახ. ოპტიმისტი ვარ. მჯერა, რომ გაივლის მძიმე პერიოდი.

— „იმღერე რამეში" გამოჩენამდე არავინ არ გიცნობდა. რას აკეთებდი?

— ვსწავლობდი თეატრალურ ინსტიტუტში, ქეთი დოლიძის და ნანა კვასხაძის ჯგუფში. ახლა ვმუშაობთ სადიპლომო ნამუშევრებზე. სპექტაკლებს ვდგამთ. „იმღერე რამეში" გამოჩენის შემდეგ ვთვლი, რომ ახალი პროფესია შევიძინე. მუსიკალურ-სატელევიზიო პროგრამის წამყვანობა ჩემთვის ახალი პროფესიაა. ეს არ ნიშნავს მსახიობობას.

— ღელავდი გადაღებების დაწყების წინ?

— კი. უხერხული, რაღაცნაირი მტკივნეული დაძაბული განცდა მქონდა, ძალიან ბევრი საფიქრალი გამიჩნდა. ტელევიზია სხვა სამყაროა. გადაცემის წამყვანობა სხვა რამეს მოითხოვს. პატარა იაღლიშიც თუ მოგივიდა, თავიდან იწყება გადაღება, გადაცემის ჩაწერა.

— ეკრანზე პირტიტველა, 22 წლის ბიჭი ხარ. ახლა კი წვერ-ულვაში მოგიშვია. იმიჯმეიკერმა გირჩია სტილის შეცვლა?

— არა, სულ ასე მქონდა. გადაცემის ჩაწერის დროს შემკრიჭეს თუ გამპარსეს წვერ-ულვაში (ხელს ისვამს ნამუსზე, ე.ი. ულვაშზე). ახლა მალე განახლდება გადაღება და მეც ისევ გამოვეთხოვები „ნამუსს".

— შენი თაობის ბიჭები სამკაულასხმულნი დადიან. შენ რაღაც გაძარცულს ჰგავხარ.

— სამკაულებს ვერ ვიტან. ასეთი სადა და სევდიანი ვარ. არც ტატუირება არ მომწონს. იცი რატომ? მომბეზრდება და იმიტომ და რაც მომბეზრდება, იმას ჩემს სხეულს ვერ დავუთმობ.

— შენს ოთახში ისეთი წიგნები დევს, რომლებსაც თურმე სიყრმის ასაკში კითხულობდი. ბავშვობას უბრუნდები? ანტუან სენტ-ეგზიუპერის „პატარა უფლისწული" ალბათ ბალიშის ქვეშ გიდევს.

— ეგზიუპერის ნაწარმოებებზე უნდა გაზარდო ბავშვები.

— „ბახალ", შენს თავზე რომ გკითხონ, „ბახალა" როგორი ბიჭიაო, რას იტყვი სამი სიტყვით?

— ჩემს თავზე ლაპარაკი რა ვაჟკაცობაა. „მაღალი, უხვი, მდაბალი"... ვარ. ვხუმრობ. მინდა ასეთი ვიყო. შეიძლება ვარ კიდეც, არც ვიპრანჭები, თავს ვუვლი. ფეთხუმი არ ვარ, მაგრამ მაინც არ ვიპრანჭები.

— ქუჩაში გცნობენ?

— თან კი, თან ვერა. წვერულვაშიანი ბიჭი თუ „ბახალაა", ვერ იჯერებენ და ხმამაღლა ერთმანეთს ეკითხებიან, — ვაა, ბახალაა? მეც ვუღიმი და ვუდასტურებ — „ბახალა" ვარ, „ბახალა".

— თურმე მოლხენა გყვარებია. ე.ი. „ღვინო, დუდუკი, ქალები", შენთვისაც საყვარელი დევიზია?

— სხვანაირი ინტერპრეტაცია აქვს ჩემთვის მაგ დევიზს, ჯაზი, დუდუკი, ქალები და ღვინოც. ოღონდ ახლა არავის და არაფრის თავი არა მაქვს. შენთან შეხვედრის გამო, ადრე გავიღვიძე და თავში ღრუბლები მიტრიალებენ. ცოტა მაკლია, როგორც მოსწავლემ მასწავლებელს ხელის აწევით გთხოვო: — აუ, მასწ, გავალ რა გარეთ. აი, ჩემი მანქანის სიგნალია, ვაიმე, მგონი ვიღაცას უშლის ხელს ქუჩაში, ან იქნებ უკვე ზევიდან გადაუარეს. წავედი, მაპატიე, წავედი...

და „ბახალა" თვალის დახამხამებაში გაფრინდა. აი როგორები არიან „ყვავები".

ეკა ლომიძე

ჟურნალ-გაზეთების
გამოწერა
თბილისის მაცხოვრებლებისთვის
სახლიდან
გაუსვლელად
ტელ: 33-26-73